

PUSZTA SÁNDOR: HEGYRE MENET RITKULNAK A FÁK

ZSOLDOS ZOLTÁN

1. Fairtás: Min-den fe-lől bal-ta, fej-sze kop-pa-nik. Ők meg sem re-meg-nek, egy se moc-ca-nik.

Íly bé-két, nyu-gal-mat, nem ad-hat vi-lág, ő-ket lát-va-hi-szem, hogy van túl-vi-lág.

2. A fák

Akár a vértanúk, az égre néznek és
Eldőlnek szótlanul, de mindegyik elébb
Halkan imát mormol, tátva ágait,
Megáldja, ki előbb dől: hős társait.

3. Köszönöm

Köszönöm, ti hősök, példát adtatok:
Szembenézve hullni, ha és és föld inog!
Tollam, versem tiszték, mocsoktalanok,
Végig segítetek, hallhatatlanok!

4. Mai biztató

Őrizd úgy, miként ők, őrizd titkodat.
Ha ellep is a hó, maradj hallgatag,
Akár a néma fák, tartsd a nyelvedet,
Eljönnek az őzek, s hallgatnak veled.